

ressò mont-rogenç

UNA ENTREVISTA A L'INSTITUT JOSEP TAPIRÓ DE REUS
77/2026

Miquel Anguera "Beatet"

08-04-2026

El passat 24 de març, al matí, vaig tenir l'honor d'ésser convidat a l'Institut Josep Tapiró de Reus, per xerrar una bona estona, amb alumnes de dit centre que em qüestionaren sobre la guerra del 1936-39, la postguerra, la mort de Franco, la transició, el franquisme, etc.

I us preguntareu: i per què aquesta invitació si jo no estic llicenciat en història ni en res. A més, qui em deu conèixer de Reus per parlar sobre el franquisme i la postguerra? De fet, vaig néixer 11 anys més tard de l'acabament de la Guerra Civil. És clar que, parlar del franquisme, en podem parlar fins i tot avui: hi ha una munió de llibres publicats sobre el tema i, a més, l'esperit del franquisme és present encara en molts llocs. O m'equivoco?

Doncs bé, la Meritxell, una mont-rogenca que treballa al Josep Tapiró em traslladà la invitació i realment m'ho vaig passar d'allò més bé. Fou una estona enriquidora, plena d'anècdotes i amb una munió de preguntes que anaven des d'on era quan morí Franco fins als canvis que havia notat després de la mort del dictador. En parlàvem a casa, amb la meua família de la Guerra Civil? Teníem por? Hi havia il·lusió? Fins i tot vam passar per la UE, el canvi a l'euro, la convivència, la democràcia i moltes més coses.

Vaig detectar una avidesa gran en els alumnes que preguntaven i que les seves diverses qüestions havien estat preparades amb molta cura, la qual cosa parla molt bé del/de la professora i/o professors que havien preparat aquesta entrevista. Per a mi, fou com una espècie de pel·lícula de la meua infantesa recordant coses com el *formatge i la llet en pols*

dels americans, que regalaren al poble espanyol i que anàvem a buscar a la Sala Parroquial. També recordo la prohibició del català a l'escola, els càstigs del mestre els diumenges sense anar al cine. Fins a la 1a Comunió, els nens vam anar a l'escola de les germanes carmelites; després ja vam haver d'emigrar a la *Escuela Nacional de Niños i Niñas*. Separats, esclar! Les xiquetes podien continuar fins força més tard. El tema tabú de la guerra civil a casa, que pràcticament mai en parlàvem. Molt poc, potser només que els rojos van matar-nos el Sr. Oncle que era el capellà de la Salle a Cambrils...

En fi, un matí inoblidable que em va demostrar que no cal estar llicenciat ni haver-se llegit un munt de llibres sobre un tema. A cops, l'experiència personal -que potser creïem que és minsa-, per a molts joves que poc saben del passat, però molt àvids de coneixement en tenen prou amb un avi que els expliqui coses de la seva infantesa perquè s'interessin pel nostre passat i ells, com esponges, puguin aprendre i retenir unes experiències, informacions i històries per a ells totalment desconegudes i, per tant, noves.

Gràcies, Meritxell, per la teva invitació i us demano que no pareu de treballar com fins ara i que, malgrat que esteu molt mal pagats, el futur del nostre país és a les vostres mans i sé que no ens decebreu pas!!